

De wijven van Vijf

Wat als niets is wat het lijkt?

Schrijver: Kim Verheugen
Coverillustratie: Kim Verheugen
Coverontwerp: Kelly ter Velde
Correcties: Paula Segveld-Bergsma

ISBN: 978-94-021-7047-4

© 2019 Kim Verheugen

www.kimverheugen.com

Facebook: Kim Tikt

Auteur van:

Als het roodborstje haar kleur verliest - 2017

Scherven brengen echt geluk! -2018

Ravenzwart bloed - 2019

Vergeef me - verwacht medio 2019

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

De Wijven van Vijf

Wat als niets is wat het lijkt?

Kim Verheugen

-Voor mijn vrienden... Jullie maken mij heel en compleet!-

Deze thriller is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Struikelend en volledig in paniek rent de eens zo mooie en sterke vrouw op haar blote voeten over de mistige vlakte. Het moet laat op de avond of in de nacht zijn en het is haar onbekend hoe lang ze al in de benen is. Haar hele lijf doet zeer, maar dat merkt ze niet. De mist is zo dik dat ze nauwelijks wat van de omgeving kan zien, laat staan dat ze weet waar ze naar toe gaat. Ze struikelt over een tak en maakt een smak op de grond. Meteen slaakt ze een gil en slaat haar hand voor haar mond, uit angst dat het geluid wat ze net maakte verraadde waar ze zich bevindt. Op de natte bemoste ondergrond houdt de vrouw zittend haar adem in, om nog beter te kunnen horen of iemand haar volgt. Met de bovenkant van haar hand veegt ze de tranen van haar gezicht. Rustig blijven, lijkt ze zichzelf in gedachten toe te spreken. Ik weet het: ik ga het doen uit liefde... Ik kan het, ik heb kracht, ik overleef dit!

Ze lijkt de strijd te gaan verliezen. De mantra werkt niet zoals ze wil. De angst lijkt bezit van haar te nemen. Schichtig kijkt ze om zich heen en probeert elk geluid op te vangen. Haar hart maakt een sprong van schrik als een kraai vlak naast haar met hevig gekras een andere vogel probeert weg te jagen. De uitputting maakt dat ze niet in staat is om verder te gaan. Trillend trekt ze haar benen op. Met haar knieën tegen haar borst gedrukt, slaat ze haar armen om haar trillende benen heen. Haar tanden beginnen te klapperen van de kou en uit haar mond komen kleine condens wolkjes. Ondanks dat ze nog steeds over haar toeren is, beseft ze dat hij achter haar aan zit en dat ze eigenlijk in beweging moet blijven. Ze is echter compleet op en lijkt elk greintje gezond verstand kwijt te raken. Ze

zal snel iets moeten doen, wil ze niet in shock raken. Pijnlijk hard geeft ze zichzelf twee forse tikken in haar gezicht. Het lijkt te werken. Een steek in haar zij maakt haar nog alerter en ze checkt zichzelf op verwondingen. Haar lichaam is bedekt met wonden van het vele vallen en de stekelige doornstruiken en ze is gezeseld door diverse laaghangende takken. Haar lange witte jurk, die ooit zo mooi was, is helemaal vies en grauw en op verschillende plekken gescheurd en gerafeld. Maar dat is niet het ergste. Het ergste is het bloed wat erop zit. Het beeld wat zich meteen opdringt is het mes. Het bebloede mes... Een golf van misselijkheid overspoelt haar en ze geeft over. Haar laatste maaltijd moet lang geleden geweest zijn. Het enige wat naar boven komt is water en gal. Meteen beseft ze dat het legen van haar maag niet zonder geluid is gegaan.

Ik moet verder denkt ze, maar net als ze wil opstaan, hoort ze voetstappen. Meteen duikt ze weer naar de grond en ze maakt zich zo klein mogelijk. Haar hart lijkt zo hard te slaan dat je het buiten haar lichaam kan horen. Om het geluid te dempen legt ze haar hand op de plek van haar hart. De onbekende lijkt dichterbij te komen en even denkt ze te zijn ontdekt. Het op een rennen te zetten is nu geen optie. Ze blijft als aan de grond genageld zitten. De mist is nog steeds even dik, dus misschien is er wel een kleine kans dat ze het kan redden. Van angst wiegt ze zachtjes haar lichaam, terwijl elke zenuw op scherp staat. Hij is nu tot enkele meters genaderd. Vaag kan ze een paar schoenen herkennen en ze ziet hem om zijn as draaien, alsof hij om zich heen kijkt. Hij zal niet stoppen met zoeken. Tot hij haar vindt en dan is het te laat... Toch loopt hij door en verdwijnt hij in westelijke richting, de richting waar zij vandaan is gekomen. Ze wacht een vijftal minuten en begint dan te rennen. Weer rent ze alsof haar leven er vanaf hangt en zonder te weten ze heen moet. Zo snel als haar blote,

gehavende voeten haar kunnen dragen. Al tijden is ze buiten adem, maar ze gunt zichzelf geen moment rust. Af en toe lijkt de mist iets dunner te worden en vaag ziet ze in de verte wat lichten. Wellicht een huis of een dorp. Ondanks haar vermoeidheid versnelt ze nog meer. Weer struikelt het arme ding en rent verder, terwijl haar handen de grond nog raken. Dan komt ze op een verharde weg die ze al rennend blijft volgen. Totdat ze een luid getoeter hoort en nog net een auto kan ontwijken voor ze geschept wordt. Haar hand raakt wel hard de motorkap en waarschijnlijk doet dat geluid de bestuurder besluiten te stoppen. De vrouw rent naar de auto, trekt het portier open en springt erin.

‘Rijden! Rijden! ...SNEL,’ gilt ze terwijl ze het portier met een rotklap dichtslaat. De man in de auto geeft in haar ogen niet snel genoeg gas. Dus ze drukt met haar linkerhand hard op zijn knie, zodat de auto als een gek, met piepende banden, wegschiet.

De man begrijpt eindelijk de hint en rijdt met behoorlijke snelheid verder.

‘Wat is dit, wat is er met u gebeurd mevrouw?’ vraagt de man met een verschrikt gezicht.

‘Er zit iemand achter me aan, ik ben in gevaar,’ zegt de vrouw hyperventilerend, om zich heen zoekend naar een glimp van haar belager. Als ze het gevoel krijgt veilig te zijn, begint ze hartverscheurend te huilen.

‘Geen nood, er overkomt je niets in mijn auto. Wie ben je? Wil je naar het ziekenhuis?’

De vrouw lijkt verbaasd. Niet om de vragen van de oude man, maar omdat ze het antwoord op zijn vragen niet weet.

‘Ik weet het niet,’ stamelt ze. ‘Ik weet het niet.’

‘Geen nood, mevrouw. Ik breng u in veiligheid, doe alleen even uw gordel om, want ik wil u wel heel houden.’

De vrouw knikt en draait haar lichaam richting het portier om de

gordel te zoeken, als ze de vingers ziet. Ze gilt het uit en de man trapt, zich lam geschrokken, op de rem. Als hij de auto heeft kunnen stoppen, kijkt hij naar de vrouw die inmiddels is flauwgevallen. Dan ziet hij wat zij zag... Aan de rand van het portier ziet hij vier vingers. Vier, door de deur afgehakte vingers en een hele hoop bloed.

Hoofdstuk 1

Gehuld in een versleten tuinbroek, met alleen een bh eronder aan, staat ze haar laatste creatie te bekijken. Het lasapparaat heeft ze nog in haar hand en ze heeft net haar lasbril omhoog geschoven over haar mooie kop met rode krullen. Haar huid is bedekt met zweetpareltjes. Van staalplaat en ijzerdraad heeft ze een enorme libelle gemaakt. Het rauwe van het staal zou het hele beeld eigenlijk heel massief en grotesk moeten maken. Maar op een of andere manier oogt het toch fragiel en kwetsbaar. De vleugels zijn delicaat en door de spanning in het beeld lijkt het alsof de libelle elk moment weg kan vliegen. Als ze de lasrupsen heeft weggewerkt zal ze de vleugels verder bewerken met glas en ragfijn draad. Maar zo ver is ze echter nog niet.

Anouk is een begenadigd kunstenaar en verkeert in de gelukkige omstandigheid dat haar werken zo goed verkopen, dat ze er goed van kan leven. Ze staan in galleries op elke belangrijke plek in de wereld. De tijd dat ze in opdracht werkte en moest leuren om haar kunst te verkopen, is al lang voorbij. Nu maakt ze enkel nog wat ze leuk vindt en kan het zich veroorloven om nee te zeggen tegen een opdracht.

De eerste keer dat ze een kunstwerk voor 4000 euro verkocht, heeft ze in haar loft staan springen en dansen. De eerste keer dat er 10.000 euro werd neergeteld voor een kunstwerk heeft ze een paar uur verdwaasd van ongeloof op de bank gezeten. Inmiddels is ze gewend aan de belachelijk hoge prijzen en laat ze het aan haar manager en vriendin Puck over wat de prijs van een kunstwerk

gaat worden. Puck heeft een zakelijk instinct waar je u tegen zegt en ze weet zelfs een drol nog voor goud te verkopen. In de kunstwereld is Puck ook een icoon geworden en ze heeft ervoor gezorgd dat zodra Anouk haar naam valt alle deuren wijd open gaan.

De grootste galerie is eigenlijk haar loft. Overal staan en hangen kunstwerken. Sommigen zijn af, maar gaan nog niet de verkoop in. Voor ze er afstand van kan doen moet ze eerst van het gevoel af wat ze erbij heeft. Er zijn er ook die nog afgemaakt moeten worden en er zijn stukken waar ze nooit afstand van zal doen. Op de enige kale muur in de slaapkamer hangt een, door haar gemaakt, meters groot schilderij. Op het schilderij staan twee mensen, zichzelf en haar grote liefde Paul, in een pose die zowel seks als intense liefde uitstraalt. Het schilderij is zo kleurrijk dat het domineert in de grote witte ruimte en niet over het hoofd te zien is. Het beeldt precies uit wat ze voor elkaar voelen, de liefde straalt er vanaf.

Net zoals veel kunstenaars is Anouk geen makkelijke tante. Zij eet wanneer ze honger heeft en slaapt wanneer ze moe is. Maar als ze werkt, dan werkt ze met hart en ziel en vergeet dan alles wat goed voor haar is. De eerste keer dat Paul bij haar bleef slapen, had ze hem een cadeau gegeven en na al die jaren maakt hij daar nog steeds dankbaar gebruik van. Ze had hem een rood fluwelen doosje gegeven en hij had geschrokken gezegd dat hij nog geen huissleutel van haar wilde.

'Nee joh, gek,' had ze glimlachend gezegd. 'Je gaat dit nodig hebben.' In het doosje hadden oordoppen gezeten en ja, hij heeft ze nodig! Omdat ze 's nachts moeilijk kan slapen en dan onrustig wordt, stapt ze met regelmaat uit bed en gaat in haar atelier aan het werk. De herrie die ze soms produceert zou hem zonder de

oordoppen uit zijn slaap houden. Ze heeft wel eens gezegd dat ze de mooiste creaties maakt als hij in haar bed ligt.

Gelukkig heeft ze een aantal jaren geleden, na een tip van Flik, deze loft kunnen kopen. Flik is één van de Wijven van Vijf. Hij is geboren als Flip. Maar Flip is ook héél erg homoseksueel. Alle leden van de Wijven van Vijf zijn stapelgek met hem. Ze houden van hem zoals hij is. En ergens zijn ze hem liefkozend Flik gaan noemen, omdat hij nou eenmaal ook een flikker is. Dankzij deze ruimte kan ze doen en maken wat ze wil.

De loft is een grote open ruimte die ze handig in verschillende gedeeltes heeft ingedeeld. Het grootste gedeelte is in gebruik als atelier. Over vrijwel de hele lengte van de woning zijn er grote ramen die reiken van grond tot plafond. Hierdoor heeft ze optimaal licht voor haar creaties.

Anouk staat nog even te staren naar de libelle en besluit een douche te nemen. Ze loopt naar de slaapkamer en kijkt even vertederend naar de slapende kerel in haar enorme bed. Paul is al zeven jaar haar vriend, haar minnaar en haar steun en toeverlaat. Omdat ze elkaar door en door kennen heeft hun liefde voor elkaar alleen maar voor verdieping gezorgd en is hij haar droomman. Vooral artistiek gezien laat hij Anouk vrij in haar expressie en professie. Paul is blij dat hij bij haar mag horen en gunt haar de vrijheid die ze zo hard nodig heeft. Hij is trots op alles wat ze doet en respecteert haar, maar bovenal kan hij enorm met haar lachen door haar humor en zelfspot. Ooit heeft hij haar verteld dat ze hem tot wanhoop drijft met haar impulsieve acties en ideeën. Maar hij heeft haar ook verteld dat hij uren naar haar kan kijken tijdens de weinige keren dat ze slaapt. Elke sproet en elk trekje kent hij inmiddels en na al die jaren kan hij nog steeds verwonderd liggen luisteren als ze zachtjes kletst in haar slaap. Hij adoreert haar. Haar band met haar vier vrienden is voor hem geen enkel obstakel.

Ofschoon hij elk persoon ook tot zijn vrienden is gaan rekenen, laat hij de Wijven van Vijf - zoals ze zich noemen - de Wijven van Vijf zijn.

Elke woensdag ontmoeten ze elkaar in de stamkroeg in Arnhem en komen, voor een doordeweekse dag, steevast te laat thuis. Anouk heeft Paul wel eens gevraagd om mee te gaan, maar hij heeft goed doorgehad dat ze ook zonder hem haar vrienden moet kunnen zien en hij gunt haar haar geluk. Voor Anouk geldt eigenlijk hetzelfde. Ze is als een blok gevallen voor deze man. Paul is groot, minstens twee meter en dus twee koppen groter dan zij. Hij heeft een knap gezicht met een hele jongensachtige uitdrukking en een mooi gespierd lijf. Zijn hoofd is onbehaard, hij heeft een kale knar. Maar het maakt hem niet oud. Zijn zachte getrimde baard maakt hem woest aantrekkelijk. Als hij met haar vrijt, bemint hij met zijn hele lijf. Hij lijkt altijd helemaal op te gaan in hun spel en geniet van elk moment. Met hem voelt ze zich de gelukkigste vrouw op aarde. Omdat hij weet dat ze onrustig wordt als hij haar zou claimen, laat hij haar haar gang gaan.

Anouk kijkt op haar horloge en beseft dat ze te laat gaat komen. Vlug pakt ze haar lievelingsstrui van de hometrainer. Uit de kast haalt ze schoon ondergoed en van de grond vist ze een, nog schone, jeans.

‘Hmm, dit moet goed genoeg zijn,’ en ze loopt naar de douche. Ze gaat onder de veel te hete straal staan en laat het water dankbaar over haar lijf stromen. Ze heeft net haar lange rode krullen uitgespoeld als ze twee armen om haar lijf voelt.

‘Zo schoonheid, waarom was jouw kant zo akelig koud?’ vraagt Paul slaperig.

‘Ik ben met die Libel verder gegaan en trouwens...het is pas tien uur en nu al bloedheet, hoe kan je nu praten over koud?’

Anouk draait zich om en pakt met beide handen zijn grote hoofd beet, gaat op haar tenen staan en kust zijn neus.

‘Mogge, slaapkop.’

‘Goedemorgen, kabouter.’

Anouk duwt Paul verder de douche in als blijkt dat Paul meer wil dan alleen douchen.

‘Koest Wodan, ik heb geen tijd voor geflikflooi. Ik moet rennen en heb een hoop te doen vandaag. Zorg je dat je vanavond op tijd klaar bent voor de opening? Ik wil vet showen met je.’

Al huppelend verlaat ze de doucheruimte, droogt haar lijf en heeft de badkamer alweer verlaten als Paul haar naroept.

‘Nouk, heb je nog een sleutel van de loft bij laten maken? Ik heb die klotesleutelbos nog niet gevonden.’

‘Ja, heb ik. Ligt op het kastje bij de deur. En niet eten vanavond hè, Puck heeft die geweldige cateraar weer geregeld. Kost een vermogen, maar je kan tonnetje rond weer naar huis.’ Ze zegt het terwijl ze net haar mond heeft volgepropt met een croissantje en gehaast haar spullen bij elkaar zoekt. Zo chaotisch als zij is met sleutels, zo secuur is Paul met al zijn spullen. Dus enigszins raar vindt ze het wel dat juist hij die sleutelbos kwijt is. Anouk kijkt nog één keer rond of ze alles heeft en slaat dan de deur achter zich dicht.

Hoofdstuk 2

Anouk komt de galerie binnenwaaien en het lijkt alsof ze in een storm is beland. Overal staan dozen en diverse mensen lopen door elkaar heen met de kunst die ze herkent als 'haar' kunst. Puck staat met een planbord in haar hand iedereen aanwijzingen te geven. Niemand lijkt het te horen, maar toch weet iedereen wat hem of haar te doen staat. Vanavond is de opening van de expositie van haar werk. Iedereen lijkt wel een taak te hebben. Er lopen mensen van de catering. De coverband die Puck per se wilde hebben is aan het soundchecken en verschillende mensen staan elkaar aanwijzingen te geven bij het ophangen van schilderijen.

'Effe aan de kant, snoes,' zegt een man die een andere man aanwijzingen geeft hoe hij het schilderij op moet hangen.

'Ik zou het anders doen,' merkt Anouk geamuseerd op.

'Oh ja, snoes?'

Anouk kijkt de man lachend aan en buigt haar hoofd zo ver dat het lijkt alsof ze het schilderij op de kop bekijkt.

'Ja. Ik zou het andersom hangen.'

De man is nu zichtbaar geïrriteerd en kijkt haar zuchtend aan.

'En waarom zou ik dat doen, juf? Wie denk jij wel dat je bent en wat weet jij nou van kunst af?'

Puck is er intussen bij komen staan en volgt de discussie. Ze heeft moeite om haar lach in te houden en laat Anouk lekker gaan.

Wetende dat die nu in haar element is. De man kijkt Anouk nog een keer vijandig aan.

'Nou, ga je nog antwoord geven of wat?'

'Oh ja, je vraag was wie ik ben en wat ik van kunst af weet hè?'

Nou, van kunst weet ik echt geen ene reet, maar dit kunstwerk hangt op zijn kop.'

'Oh, is dat zo en dat weet jij zeker omdat...?'

'Nou, ik kan het weten omdat ik dit zelf heb gemaakt. Tevreden met het antwoord?'

Volslagen verbouwereerd stamelt de man wat excuses en met een hoofd als een tomaat. druipt hij vervolgens af.

'Jemig Anouk,' giert Puck van het lachen. 'De arme man, jij laat ook geen spaan van hem heel hè?'

Anouk omhelst haar collega en vriendin.

'Hij verdiende het. Gaat het allemaal lukken hier?'

'Denk het wel, we lopen op schema, dus vanavond kan jij shinen, girl. Ik heb een ongelooflijke sloerenjurk voor je laten komen, hangt achter in de kantine. Je zal er echt fantastisch uit zien, mop.'

'Oh heerlijk, een sloerenjurk. I love it.'

Anouk heeft inmiddels al zoveel exposities achter de rug dat ze er eigenlijk al aan gewend zou moeten zijn. Toch voelt ze elke keer weer die spanning en ze moet weer wennen aan dit moment. Ze heeft echter zoveel vertrouwen in de kwaliteiten van Puck dat ze het wel beter los kan laten. Het duurt nog vier uur voor het feest losbarst en traditiegetrouw gaat Anouk eerst even naar de masseur om onder handen genomen te worden. Puck heeft deze traditie in het leven geroepen en daar is Anouk haar bij elke opening nog steeds dankbaar voor. Tijdens de heerlijke massage dwalen haar gedachten af naar Puck. Puck is anders dan haar naam doet vermoeden, een stoere zakenvrouw die de kaas niet van haar brood laat eten. Ze is een meid die weet wat ze wil in het leven en moeilijk van haar pad te krijgen is. Altijd gek op mannen en ze verslindt ze bij de vleet. De Wijven van Vijf zijn op een bepaald moment gestopt met het onthouden van namen. Als ze eindelijk een naam weten te onthouden is de man alweer vervangen. Geen

man lijkt zijn 'proeftijd' door te komen. Wel doet ze het altijd met flair. De mannen verlaten zelden of nooit met rancune de achterdeur.

Een half uur later ligt ze nog steeds te genieten op de behandeltafel als haar telefoon gaat. Automatisch, met de telefoon op luidspreker, neemt ze op. De beller is echter niet wie ze verwacht. Een blikkerige, hijgende stem vertelt haar dat ze moet genieten van haar expositie, het zal haar laatste zijn. Vervolgens hangt de beller op. Verbaasd kijkt ze de masseuse aan.

'Hoorde ik dat nou goed? Was dat een vette bedreiging?'

De masseuse weet niet goed hoe ze moet reageren.

'Zal vast een grapje zijn, ik kon niet eens goed horen of het een man of een vrouw was.'

Anouk is niet zo snel onder de indruk, dus ze geeft een zucht en gaat weer liggen, ten teken dat de masseuse weer verder mag gaan met de behandeling. Na de massage laat Anouk bij de kapper ook nog haar haren doen en ze laat haar gezicht opmaken op een manier die een beetje over the top is, maar perfect voor deze avond.

Geheel tevreden en zen komt ze weer terug bij de galerie. Ze kijkt op haar horloge en ziet dat ze nog een uur heeft voor de gasten zullen komen. Ze opent de deur en begint gelijk te stralen als ze ziet hoe hard het team aan de expositie heeft gewerkt. Puck kijkt haar goedkeurend aan.

'Zo mop, als je nu nog even die sloerenjurk aantrekt dan kan het feest beginnen. Je ziet er drop dead gorgeous uit,' zegt ze terwijl ze Anouk knuffelt.

'Thanks Puckeduck, wat heb je het weer fantastisch gedaan!' Anouk loopt een rondje door de galerie. Overal staat of hangt wel wat, maar omdat de ruimte handig in verschillende compartimenten is ingedeeld, is niet de gehele collectie in één keer

te zien. Je moet als het ware gaan wandelen om alles te kunnen beoordelen. Aan de wanden hangen de schilderijen en hier en daar staat een 3d kunstwerk van staal en glas. Er is ruimte genoeg om rond de kunstwerken te lopen, om het zo van elke kant te kunnen bekijken. Hier en daar past ze nog heel snel iets aan, maar over het geheel genomen heeft Puck precies door hoe Anouk het wil hebben.

‘Jemig Puck, wat zou ik zonder jou moeten? Je hebt het perfect gedaan, meid. Ik ben trots op je.’

Puck laat een lach ontsnappen.

‘Pff.. Jij trots op mij? Wat dacht je van: ik ben trots op jou! Jeetje Anouk, je hebt het weer geflikt! En nu genoeg geslijmd, ga je omkleden. Je jurk hangt in de kantine.’

Puck geeft Anouk een tik op de kont om haar aan te sporen naar de kantine te gaan. Daar ziet ze een zwarte kledinghoes, met een kaartje eraan, hangen.

Lieve Anouk,

Als leden van de Wijven van Vijf, vinden wij het nodig dat je vandaag in stijl gaat shinen!

Deze is voor jou! You go girl!

Maak er weer een succes van!

WWW

Anouk krijgt spontaan kriebels van nieuwsgierigheid en ze opent de rits.

‘What the fuck...Nee, dit hebben ze niet gedaan...Echt?’
Uit de hoes haalt ze een prachtige donkerblauwe avondjurk van Armani. De jurk is adembenemend mooi. Het zachte kant voelt als fluweel en als ze de stof beweegt ziet ze miljoenen kleine schitteringen. Vlug trekt ze haar oude kloffie uit en stapt in de jurk.

De stof voelt fijn op haar huid. Dan komt Marlijn binnen. Ze gaat achter Anouk staan en terwijl ze samen goedkeurend in de spiegel kijken sluit ze langzaam de rits. De jurk lijkt als een tweede huid Anouk haar lijf te omsluiten. Het kanten bovenlijfje laat de schouders net niet bloot en haar mooi gevormde borsten komen er schitterend in uit. De jurk loopt strak over haar heupen en eindigt net boven de enkels. Gelukkig is Anouk gezegend met een strak figuur dat nog nooit echt een sportschool nodig heeft gehad.

‘Wat ben je mooi,’ zegt Marlijn zacht.

Anouk bekijkt nu ook haar vriendin goedkeurend.

‘Pieuw... wat een stoot! Jij ziet er ook lekker uit zeg! Hé, wat lief is dit van jullie...’

‘Heb je verdiend. Je mist alleen nog wat.’

Anouk kijkt haar vragend aan en Marlijn wijst op een doos die op tafel staat. Vol genegenheid kijkt Anouk naar dit hopeloos romantische meisje met een iets te mooie kijk op de wereld.

Ook Marlijn hoort bij de Wijven van Vijf en is als een zusje voor Anouk. Ze heeft in haar leven nog nooit iets vervelends meegemaakt en vindt alles in de wereld even prachtig. Marlijn is superintelligent, maar kan op zijn tijd verdomd onnozel overkomen. Het is moeilijk om in haar buurt chagrijnig te zijn, want haar bijzondere kijk op het leven kan je alleen maar vrolijk maken. Toch moet je niet de fout maken om haar te onderschatten. Wie misbruik maakt van haar goedheid zal meemaken dat ze ook een andere kant heeft. Anouk opent de deksel en haalt er een paar prachtige blauwe pumps uit. De pumps passen perfect bij de jurk en ze trekt ze aan. Nog één keer kijkt ze in de spiegel. Ze laat een grinnik ontsnappen.

‘Tering Lijn, wat ben ik mooi...’

‘Ja mop, je bent mooi en nu aan de slag! Shinen met die mooie kont van je.’

Nog een kwartier en dan komen de gasten. Traditiegetrouw gaan de Wijven van Vijf even bij elkaar staan. Anouk kijkt naar de twee “mannelijke” leden van de club. Zelfs deze twee mannen gaan ermee akkoord dat ze wijven worden genoemd. Bart beseft heel goed dat hij meer vrouwelijke dan mannelijke genen heeft geërfd en Flik is soms erger dan de vrouwen in de groep. Flik is haar beste vriend en haar evenbeeld. In een volgend leven wil ze zijn als Flik. Hoewel hij overduidelijk gay is, moet hij niets hebben van nichterig gedrag. Tenzij hij dronken is. Dan gaan ze allemaal stuk van het lachen als hij een typische nicht nadoet. Flik is zelden verliefd, maar als hij het is dan weet ze het meteen. Flik vindt het bloedirritant dat zij dit vaak eerder door heeft dan hij zelf.

Wat Flik voor de kost doet is een beetje onduidelijk. Een stereotype baan, welke vaak verwacht wordt bij een homoseksueel met een overduidelijke liefde voor fashion en uiterlijk, heeft hij niet. Hij doet iets met beleggen en dat heeft hem geen windeieren gelegd. Zijn penthouse lijkt nog het meest op één van de galeries waar Anouk exposeert. Het staat vol met kunst en natuurlijk is het meeste van de hand van zijn beste vriendin. Samen met Anouk doet hij elke maandag vrijwilligerswerk in het verpleegtehuis in de wijk. De maandag is voor hun beiden heilig en stevast gaan ze elke maandag met buikpijn van het lachen weer weg. De platte humor van Flik vinden de oudjes geweldig en de combinatie van die twee is briljant. Omdat ze zo’n respect hebben voor de ouderen en voor elkaar weten ze zelfs de ouderen die de zin in het leven kwijt zijn geraakt, weer aan het eten te krijgen. Het verplegend personeel loopt met ze weg.

Bart daarentegen was haar “voortgezetonderwijs liefje” en heeft zich nooit helemaal over hun breuk heen kunnen zetten. Jaren later kreeg hij wat met Nadine. In de ogen van Anouk is Nadine niet het meisje dat bij hem past, maar ze lijken gelukkig te zijn. Al baart

het haar wel eens zorgen als ze merkt dat Nadine best wel jaloers kan reageren op de band die ze met Bart heeft. Pas toen Anouk een relatie kreeg met Paul, leek Nadine adem te gaan halen. Bart is een serieuze man met een goede baan als accountant. Het type “stille wateren...” en hij heeft een geweldig gevoel voor humor. Vroeger wilde hij altijd een groot gezin stichten en de term huisje boompje beestje past perfect bij hem. Nadine en Bart zijn nu al jaren bij elkaar, zijn getrouwd, maar met dat huisje boompje beestje lijkt het niet te lukken.

Anouk zoekt in de ruimte naar haar Paul. Haar vier vrienden zien er ook stuk voor stuk prachtig uit en ze voelt hun ogen met bewondering over haar lichaam gaan.

‘Jongens, dit is echt te gek hoor!’ zegt ze met een rode blos op haar wangen.

Flik geeft haar een zoen en zegt dat ze het honderd procent heeft verdiend.

‘Trouwens, ik heb er een overheerlijke seksuele gunst voor moeten verlenen en die knul was het ook honderd procent waard!’ Flik valt even stil als hij over haar schouder heen kijkt.

‘Oh maar dát ziet er ook lekker uit hoor...’ Ze draaien zich allemaal om en volgen zijn blik. Dan ziet Anouk haar Paul in de deuropening. Hij ziet er fantastisch uit in zijn zwarte smoking met loshangend vlinderdasje. Zijn linkerhand heeft hij nonchalant in zijn broekzak gestoken en hij staat daar stralend naar Anouk te kijken. Even lijkt het alsof ze de enige personen in de ruimte zijn en gaan geheel in elkaar op. Langzaam loopt Paul naar Anouk. Pakt haar bij de heupen en draait haar een keer rond.

‘Ziet er heerlijk uit, kabouter. Ik kan niet wachten om het uit te trekken.’

Dan begroet hij de andere vier en geeft ieder een zoen. Ook de mannen krijgen een pakkerd. Dit doet hij al vanaf het begin en

inmiddels is het gewoonte. De vent in Bart heeft er toch nog steeds moeite mee om gekust te worden door een andere man. Hij ondergaat het toch enigszins lijdzaam.

‘Het feest kan van start gaan jongens,’ roept Puck en ze wenkt de gastvrouwen om met drankjes rond te gaan. Al snel druppelen de gasten binnen en wordt het een gezellige drukte in de galerie. De avond is gevallen en het is donker buiten. Niemand van de aanwezige gasten merkt de gestalte op die aan de overkant van de weg de menigte opneemt. Door de aanwezige straatverlichting is nog net te zien dat de gestalte zich in een donkere nis verdekt heeft opgesteld. Voor onwetenden lijkt het alsof er gewacht wordt op iemand.

Anouk is de eerste die opmerkt dat ze bekeken worden. Met een glas champagne in haar hand kijkt ze in de richting van de persoon aan de overkant van de straat. Ze is geïntrigeerd en vraagt zich af waarom deze niet binnenkomt. Het is haar niet duidelijk of ze nu een man of een vrouw ziet. Toch komt deze haar ergens bekend voor.

‘Penny for your thoughts...,’ hoort ze Flik in haar oor fluisteren. Anouk schrikt op uit haar gedachten en kijkt Flik lachend aan.

‘Ik dacht wat vreemds te zien, daar aan de overkant van de straat.’

Ze wijst in de richting van de gestalte in het donker. De persoon die haar een tel geleden nog de rillingen gaf is opeens verdwenen.

‘Oh laat maar, ik denk dat ik het me heb verbeeld.’ Ze haakt haar arm om de uitgestoken elleboog van Flik en ze lopen naar een beeld toe.

‘Schat, ik kan het niet laten om het je te vragen... Waar zat je met je hoofd toen je dit maakte? Het lijkt mij nog het meest op een lintworm, die met een helse migraine naar buiten is komen kruipen.’

‘Eh...dit is een creatie ontstaan na een avond te lang doorzakken met een groep die zich de Wijven van Vijf noemt. Ik wilde het eigenlijk niet inbrengen, maar Puck stond erop om juist deze ook te exposeren.’ Samen kijken ze nog een poos naar het beeld en als Paul zachtjes vraagt of ze deze alsjeblieft niet meer mee terug naar huis wil nemen schieten ze allemaal in de lach. Flik kijkt even naar het prijskaartje en fluit zachtjes.

‘Pieuw...die prijzen zijn niet mals, dame. Er staat hier voor een vermogen.’

‘Tja...’ zegt Anouk, ‘dat is de afdeling van Puck. Ik ga niet over de prijzen. Gelukkig maar, want ik zou een waardeloze verkoopster zijn.’

Anouk doet op een avond als deze wat haar taak is en mengt zich continu tussen haar gasten. Ze stellen haar vragen en kijken bewonderend en soms likkebaardend naar haar creaties. Harder dan nodig wordt Anouk op haar schouder getikt en ze draait zich om. Ze weet niet waarom, maar ze schrikt als ze naar het emotieloze gezicht van Nadine kijkt.

‘Mijn god, je lijkt wel te schrikken van mijn aanwezigheid,’ zegt Nadine met een vage glimlach, ‘slecht geweten?’

Anouk herstelt zich snel. ‘Hé Nadine, nee hoor, ik schrok niet, ik had je alleen niet verwacht hier. Wat leuk dat je er bent!’ Anouk geeft haar plichtmatig twee zoenen op de wang.

‘Waarom verwacht je me hier niet? Denk je dat ik niet van kunst hou of zo?’

‘Eh...Nee natuurlijk niet. Natuurlijk denk ik dat niet.’ Feit is wel dat Nadine één van de grootste kunstdummies moet zijn. De arme vrouw is niet gezegend met enig vorm van artistieke smaak. Ondanks dat Bart en zij ver boven modaal verdienen en het zich gemakkelijk kunnen veroorloven, heeft Nadine de hand op de knip. Ze wil wel graag doen geloven dat ze kunstzinnig onderlegd

is, maar slaat daarmee vrijwel altijd de plank mis. Uren lang kijkt ze op Pinterest hoe ze zelf kunst kan maken, maar ze mist de feeling en de handigheid. Een kunstwerk van haar ziet er op een of andere manier altijd uit als het laatste schoolproject, vlak voor Moederdag. Anouk voelt zich altijd een beetje ongemakkelijk in de buurt van Nadine. Er is iets aan die vrouw wat haar kippenvet geeft, toch heeft ze haar nooit enige reden gegeven om bang voor haar te zijn. Bart moet wel veel van haar houden, anders zou hij zijn relatie met haar wel beëindigen, toch? Anouk maakt zich met een excuus uit de voeten en mengt zich weer onder haar gasten.

Het is al diep in de nacht als de laatste gast uiteindelijk vertrokken is. De vijf, Nadine en Paul hebben een tafel in het midden gezet en daarop staan nu de overgebleven hapjes en diverse aangebroken flessen champagne.

‘Hoe hebben we het gedaan, Puck?’ Anouk kan het niet laten het te vragen.

‘Hmm... ik weet het niet. Normaal heb ik op de openingsavond al wel wat biedingen, maar dat is nu niet zo, dus ik moet het even afwachten.’

Ondanks deze niet veel goeds voorspellende uitspraak, kan Anouk Pucks lachende gezicht niet helemaal plaatsen. Maar ze vertrouwt haar en weet dat Puck weet wat ze doet. De verkopen zullen deze week wel komen.

Nadine staat wat te mopperen dat ze naar huis wil en Bart haalt haar over om alvast te gaan. Hij zal zo volgen. Zonder afscheid te nemen van de groep vertrekt ze en laat iedereen verbaasd achter. Ze kijken Bart vragend aan.

‘Laat maar...’ zucht Bart.

Flik grijpt het moment aan om een fles te pakken en de glazen nog een keer te vullen. Zes glazen klinken in het holst van de nacht.

Hoofdstuk 3

Anouk zit net met Paul aan de koffie als Puck de loft binnenstapt.

‘Hé Paul, ik kom je vrouw vanavond ontvoeren,’ zegt Puck met een grote grijns op haar gezicht.

‘Zal niet gaan, ik heb geen vrouw, maar mijn meissie mag je hebben hoor!’

Anouk kijkt haar verbaasd aan. ‘Oh ja? Jij gaat mij ontvoeren? Waar naartoe dan?’

‘Verrassing. Trek je jas aan! Paul, tegen twaalf uur heb je haar terug, dus wacht even met de alarmbellen wil je?’

‘Eh...Oké, have fun lady’s. Gedraag je!’

‘Natuurlijk doen we dat niet!’ zeggen de meiden in koor en rennen de trap af.

De twee vrouwen stappen in de auto van Puck en scheuren weg.

‘Waar gaan we naartoe, Puckeduck?’

‘Volgens mij zijn wij wel even toe aan een sauna of heb ik dat mis? Ik heb gisteravond, op de openingsavond van jouw expo, weer veel te veel gedronken. Moet even detoxen geloof ik.’

‘Oh gatver, hoe weet je dat ik daar zó aan toe ben?’

‘Omdat ik er aan toe ben en meestal ben jij dat dan ook.’

Nog geen uur later stappen ze de eerste saunacabine in. De sauna zit best vol met mensen en ze vinden nog net een plekje waar ze naast elkaar kunnen zitten.

‘Oh heerlijk Puck. Goed idee van je,’ zegt Anouk genietend.

‘Vandaag gaan we alleen maar lekkere dingen doen!’

Er zit een man op één van de banken aan de overkant van de

meiden. Hij irriteert zich zichtbaar aan het geklets van de twee.

‘Zeg kunnen jullie niet stil zijn? Het is hier geen kippenhok.’

‘Sorry,’ mompelt Anouk die toch wel een beetje schrikt van het verzoek dat toch behoorlijk grof gebracht wordt.’

‘Nou ja zeg, meneer... Als u niet in een kippenhok wilt zijn, dan is het toch raar dat u bij allemaal kippen gaat zitten,’ zegt Puck.

‘Houd je kop nou maar,’ snuift de man nu boos.

‘Anouk, kom op we gaan. Belachelijk zoals de ouderen van tegenwoordig zich kunnen gedragen.’ Een beetje verbolgen verlaten ze de saunacabine.

De meiden hebben hun zinnen op een leuke avond gezet, en vergeten dus snel de chagrijnige man en maken er ook al snel weer grappen om. Al giechelend stappen ze vervolgens het Turkse stoombad in. Er is niemand dus ze voelen zich vrij om heerlijk hardop te kletsen. Dat doen de twee dan ook volop!

‘Wat een zuurpruim zeg!’ proest Puck. ‘Die krijgt vast geen liefde meer tussen de lakens van moeders de vrouw.’ Anouk giert het uit van de typische opmerking van Puck. De stoomcabine is een kleine ruimte met rondom een bankje van natuursteen. Door het kleine oppervlak van de cabine is het geheel gevuld met stoom. Anouk gaat er op liggen en zet haar voeten tegen de muur. Ze zet af en glijdt gierend van de lach naar de andere kant. Door het gladde oppervlak van de bank gaat ze als een speer en moet zich tegenhouden om niet met haar hoofd de muur aan de andere kant te raken. Wat ze wel bijna raakt is een oudere man die stilletjes in zijn eentje zit te genieten van de warmte van het Turkse stoombad.

‘Oh pardon meneer, ik had niet door dat u hier ook was,’ zegt Anouk een beetje beschaamd.

‘Ga gerust door, dame. Ik moet wel lachen om jullie.’

Anouk en Puck moeten er ook om lachen, maar besluiten toch om braaf op het bankje te gaan zitten.

‘Sjonge...We zouden ons gedragen...’

‘Ja...Weer mislukt!’ En weer kan de man het niet laten om te grinniken om de gekke meiden.

Een kwartier zo gezeten te hebben, wordt het Anouk te warm.

‘Pff...wat een hitte. Ik heb water nodig anders houd ik het niet vol.’ En ze loopt naar de deur. Naast de deur hangt een tuinslang. Die tuinslang hangt er ongetwijfeld om de boel na een saunadag schoon te spuiten, maar kan volgens Anouk ook prima gebruikt worden om even af te koelen. Anouk kijkt naar de spuitkop. Ze heeft nog nooit zo’n apart apparaat gezien en begrijpt niet hoe het werkt.

‘Huh? ...Hoe werkt dit?’ Terwijl ze het ding probeert uit te vogelen knijpt ze per ongeluk in het handvat en de meneer die daar zit krijgt een volle lading ijskoud water over zijn verhitte lijf. De man maakt een sprongetje en hapt naar adem.

‘Oh, sorry meneer...ik eh...Oh, meneer ik deed het niet expres, echt niet!’ De man trekt zo’n komisch gezicht dat Anouk prompt in de lach schiet. Puck gaat achter haar ook helemaal stuk en duikt in een hoek om haar lach te verbergen. Wat overduidelijk niet lukt. Anouk kijkt weer naar de man en ziet dat deze ook moet lachen.

‘Nou ... u treft het vandaag in het Turkse stoombad met twee hysterische kippen.’

‘Ik moet zeggen dat het vaak saai is in de sauna. Ik mag dan het lijf van een oude man hebben, in mijn hart ben ik nog jong en onbezonnen. Niet dat mijn vrouw het daarmee eens is, maar... Ach geneer je niet. Dan heb ik eens geen saai avond.’ Het is door het stoom moeilijk te zien, maar Anouk zag toch echt een knipoog, of niet? Door haar gepiel aan het handvat schiet de slang eraf en krijgt de arme man voor de tweede keer die avond de volle laag.

Hoofdstuk 4

Het is maandag en op maandag is het hun vrijwilligersdag. Rond elf uur komt Flik haar ophalen. Hij treft haar zittend aan de tafel en geeft haar een zoen op haar voorhoofd. Ze reageert een beetje anders dan normaal. Haast afwezig.

‘Wat is er loos?’

‘Ik weet het niet. Het zal wel niets zijn.’

‘Vertel.’

‘Het is een beetje raar, maar toen ik terugkwam van het boodschappen doen, stond mijn voordeur wagenwijd open. Ik dacht toch echt dat ik die dicht had gedaan.’

De uitdrukking op haar gezicht is genoeg om te beseffen dat ze geen grapje maakt. ‘Oké, vreemd. Mis je iets? Heb je het idee dat er iemand binnen is geweest? Paul misschien?’

‘Nee, Paul is gisteren al vertrokken voor een kort zakentripje.’

‘En je mist niets?’

‘Nee, alles lijkt er nog te zijn.’

‘Nou ja, laten we er dan vanuit gaan dat je de deur gewoon niet goed hebt dichtgedaan. Ben je er klaar voor? Zullen we gaan?’ Anouk slaakt een diepe zucht en besluit er niet te veel aandacht aan te besteden. Ze zal zich wel vergist hebben. Ze grijpt zichzelf bij de kladden, maar toch, geheel gerust is ze er niet op.

‘Ja, laten we gaan.’

De twee hebben een ouderwets gezellige ochtend bij de ouderen van het verzorgingstehuis.

Bij de lunch kijkt Anouk geamuseerd naar het tafereel wat zich aan